

af, hvad Kommissionen den Gang udtalte om det Spørgsmaal. Det hedder saaledes i § 13: „For saa vidt Kommunalbestyrelsen i en Købstad, i hvilken der forinden denne Lovs Ikrafttræden er indrettet offentligt Slagtehus og indført Slagtetvang, for Landbrugsministeren godtgør, at der ved nærværende Lovs Bestemmelser er paaført den Tab, bliver der af Statskassen at udrede en aarlig Erstatning herfor til Købstaden, . . . , og saa fastsættes det nærmere, hvorledes denne Erstatning skal være. Men de Vilkaar, som den Gang bleve budte Købstæderne, vare langt gunstigere end det, der bydes efter dette Lovforslag. Og jeg kan yderligere her gøre opmærksom paa, at den Erstatning, man den Gang vilde give Kommunerne, var der fuldstændig Enighed om i hele Kommissionen; ikke alene Rigsdagens og Regeringens men ogsaa Landboernes Repræsentanter vare enige, ja ogsaa det ærede Medlem for Rønne (Blem), der har underskrevet den omtalte Betænkning.

Den finansielle Side af Sagen kunde man maaske endda se bort fra, og det er for mig ikke Hovedsagen. Hovedsagen er og bliver naturligvis de sanitære Garantier; men naar de ikke ere saa betryggende og gode, som de burde være, kan man ikke forlange, at Kommunerne skulle bringe dette meget betydelige Offer, tage denne betydelige Indtægtsnedgang for at opnaa et Lovforslag som dette.

Den tredje Side af denne Sag er Lovens Stilling overfor det kommunale Selvstyre. Det forekommer mig, at der er Lovforslaget egentlig heller ikke heldigt. Det fastsættes f. Eks. i Lovforslagets § 1, at en Kommune ikke længere har Lov til at henvise det indførte Kød til visse bestemte Udsalgssteder. Jeg synes, det er et betydeligt Indgreb i det kommunale Selvstyre, thi det kunde man, synes jeg, meget godt overlade til Kommunerne at skelne mellem indført Kød og det, der er slagtet i selve Kommunerne. Men det er jo, som sagt, ikke det væsentligste ved Sagen; det væsentligste er, som jeg sagde før, de sanitære Garantier.

Jeg antager, at dette Lovforslag bliver henvist til Udvalg, og jeg haaber, at vi i dette kunne drøfte Sagen nærmere. Jeg kan udtale, at jeg, der staar som Repræsentant for Bybefolkningen, skal være vilig til at bøje mig for de Interesser, som kunne rejses fra Landbrugets Side, men paa den anden Side maa jeg ogsaa kræve, at der tages Hensyn til Byerne, saaledes at der kan gives en passende Erstatning

for de store Ofre, Byerne have bragt, og at der kan ydes virkelige Garantier for, at man med Tryghed kan se paa denne Lov, saaledes at det, som bydes Byernes Befolkning, bliver sunde og gode Varer.

Doose: Spørgsmaalet om Kødkontrol, som vi Dag have til Behandling her, er jo i Grunden et Spørgsmaal af gammel Dato, det have de foregaaende Talere begge berørt, og derfor skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa. Det er jo i Ly af Sundhedsvedtægterne, at Kødkontrollen er oprettet i de forskellige Købstæder og Landkommuner, og naar der er blevet slaaet paa, at det absolut skulde være de sanitære Forhold, som have bevirket det, tror jeg ogsaa, at de finansielle Forhold have spillet en Rolle med; det er jo at slaa to Fluor med et Smæk, og det er noget, som vistnok de fleste Kommuner have været inde paa. Det er jo mærkeligt at se, at medens alt Affald fra Slakterierne, om det saa er et stakkels Skinkeben, forhen skulde kontrolleres og efterses, kan man indføre Vildt i store Masser, uden at det i nogen Maade bliver kontrolleret, og skal denne Sag ses fra et sanitært Standpunkt, kunne vi jo godt være enige om, at Vildt kan indeholde lige saa mange Tuberkelbakterier o. l. som det Kød, der bliver indført, af Husdyr. Som Forholdene nu have udviklet sig, ere de blevne utaalelige og værre og værre, idet Kødkontrollen er saa uensartet, at den ene Kommune ikke vil tage det Kød, som er kontrolleret af den anden. Det er ogsaa det, de forskellige Forslag, der have været fremme i de senere Aar, have villet raade Bod paa, uden at der dog har kunnet naaes et Resultat i saa Henseende. Det er altsaa nødvendigt, at vi komme bort fra de nuværende Forhold, derom ere vist alle enige, men naar vi saa skulde afgøre Spørgsmaalet, var der i Virkeligheden 3 Veje, man kunde gaa, og det har ogsaa været fremme de andre Gange, Lovforslaget har været til Forhandling. Man kunde gaa til Statskontrol, men den gyse vi tilbage for alle sammen, fordi den bliver saa dyr. Man kunde gaa til ensartede Kødkontrolbestemmelser, men saa maatte Loven om Sundhedsvedtægter ændres, og jeg kan ikke indse andet, end at denne Lov ogsaa maatte kunne ændres lige saa vel som enhver anden, saa at det gennem denne Lov og ved Sundhedsvedtægterne kunde paa- tvinges, at Kommunerne fik ensartede Regler for Kødkontrollen. Der har imidlertid de andre Gange, vi have haft Lovforslaget til Behandling, været slaaet paa, at dette ikke